

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku S. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 lipca 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) uwzględnił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. – i zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 września 2017 r. – oddalił odwołanie S. W. od decyzji w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury w związku z wykonywaniem zatrudnienia w szczególnych warunkach. Na podstawie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) Sąd drugiej instancji odmówił zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów pracy traktorzysty w Państwowym Gospodarstwie Rolnym S. , Zakład Rolny K. , w

Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa N. oraz w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D.. Uwzględnił, że ubezpieczony pracował regularnie, systematycznie i stale przy wykonywaniu prac polowych w zakładach rolniczych. Prace te, które należały do jego podstawowych obowiązków, nie były pracami, o których mowa pod poz. 3 wykazu A, działu VIII „w transporcie i łączności”, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie określonej jako „naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, w postaci przepisów § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze”. Skarżący zarzucił nieprawidłowe zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym przepisów rozporządzenia, podnosząc, że w aktach sprawy zostały złożone świadectwa pracy oraz zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w łącznym wymiarze przekraczającym 15 lat.

Pełnomocnik skarżącego wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, gdyż „Sąd Apelacyjny nieprawidłowo uznał, iż mój Klient nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szkodliwych warunkach”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący upatruje oczywistości skargi w tym, że objęty nią wyrok ma treść merytorycznie odmienną od przedstawionych w sprawie dowodów z dokumentów i twierdzi, że – zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. – tylko te dokumenty, tj. zaświadczenia zakładu pracy wydane na podstawie posiadanej

dokumentacji, są wiążące w zakresie ustalenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Tak skonstruowane uzasadnienie wniosku w skardze kasacyjnej, która nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, ma cechy niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym podważania faktów ustalonych w sprawie oraz konfrontowania oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.), co sprawia, że użyta argumentacja nie prowadzi do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).